

מסורת הש"ס

א) ויקרא ספ"ט ט"ז
ב) כ"ד ט"ז ט"ז
ג) ט"ז ט"ז ט"ז
ד) ויקרא ספ"ט ט"ז
ה) ויקרא ספ"ט ט"ז
ו) ויקרא ספ"ט ט"ז
ז) ויקרא ספ"ט ט"ז
ח) ויקרא ספ"ט ט"ז
ט) ויקרא ספ"ט ט"ז

כר קטלא הוא, ומיחין נמלט: **ובערת** הרע. מלוא על כל הפוגע בחייבי מיתא להביחן לביד כדי לצער רשעים מישראל: **מי מיחיב**. אפילו כשהוא חולין: **אלא דחוא קן בעלמא**. במקום שאין קניו לו והביצים אינן שלו דהא כל מקום שהביצים שלו אפילו ע"י זכיות חצר המשמרתם לאלהם שלא מדעתו חשיב ליה מומן ושחאל את הפרה (ב"מ דף ק"ג): **אלא דלנכהיכו לאפרוחים**. וזכה זהו ואקדשיהו ומאחר דאפרוחין קדושים נפטר מלשלה את האם: **והדר אהדינהו**. וחזרה האם עליהן: **פטור מלשלה**. דהא כיון דזכה זהו מומן קרינא זהו: **איחיב ליה בשילוח**. כשמלאן ומשום דלקדשה חצר הכי לא פקע ליה שום מלוא מיניהו א"ל. דמנאי וכו' מוקדשים און כסוי הדס ונהג בהן כדלמרינן פערק כסוי הדס (לעיל דף פ"ג): משום שמיטה שאינה לראיה שטקרים כהנה: **שמטא ואחר כך הקדישה חייב לכסוף**. דמיונא דחיל עליה לא פקע: **רב אומר**. לתרוי' למתני: **במקדש פירות שוכנו**. גחלות שוכנו למזבח לעולת נדבה ואחר כך כשגדלו אותן פירות מרדו וילאו וקנינו במקום אחר דמעיקרא כי אקדשינהו לדייה הוא ומל הקדש עלייהו והשטא דמלאן לאו מומן הוא ולי הוא חולין הוא מיחיבי. והאי דנקט פירות ולא אמר מקדש שוכנו עצמו משום דיונים אינן לראיין אלא כשהן קטנים ורב לא אמר למילתיה אלא נקדשי מוזנח: **דקא מוקיס ליה אפילו נקדשי בדר הבית**. ואשמעינן כדומא דע"ג: **דקדושת דמים בעלמא הוא פטור מלשלה כדלמנן טעמא שאתא מלוא להביאו ליד גזר: לא פקע קדושיהו**. במירדתן לא ילאו מכה הקדש: **פקע קדושיהו**. ומיחיבי בשילוח: **לה' הארץ**. אינן אכודין ככלל מקום שהם של הקדש הן: **הא מקמי דשמעיה מר' יוחנן רבו**. הוא קיס ליה כיון דמרדה פקעה לה קדושה וזמר דשמעיה מרבי יוחנן דמרינן ליה לה' הארץ ומלוואה קבלה ממנו ומשום הכי פטור במקדש ואנן: **הא דאמר הרי עלי**. להביאו וכשהפרישה אחר כך נגנבו ואננו אנ"ג דבי גזא דרזמנא הוא לא קיס נדרו: **נדר האומר הרי עלי עולה**. ואח"כ הפריש בהמה ואמר הרי זו לנדתי חס מתה חייב בחתירותה הואיל ומעיקרא ארכבה אכתפיה: **דמיחסר הקרבה**. דכי אמר עלי הכי קאמר עלי להביאו לעורה אבל נדק הבית גמרז בהפרשתו ולי משום דלא הביאו ליד גזר הכל גזרביס הן דלה' הארץ: **זכית וזאת קרבן**. לנדק הבית שאף הן נקראים קרבן כענין שנאמר (נמדתי לא) ונקרב את קרבן ה' איש אשר מלא כליו וזה וקדושת דמים הם: **שור זה עלי עולה**.

בר קטלא הוא, ומיחין נמלט: **ובערת** הרע. מלוא על כל הפוגע בחייבי מיתא להביחן לביד כדי לצער רשעים מישראל: **מי מיחיב**. אפילו כשהוא חולין: **אלא דחוא קן בעלמא**. במקום שאין קניו לו והביצים אינן שלו דהא כל מקום שהביצים שלו אפילו ע"י זכיות חצר המשמרתם לאלהם שלא מדעתו חשיב ליה מומן ושחאל את הפרה (ב"מ דף ק"ג): **אלא דלנכהיכו לאפרוחים**. וזכה זהו ואקדשיהו ומאחר דאפרוחין קדושים נפטר מלשלה את האם: **והדר אהדינהו**. וחזרה האם עליהן: **פטור מלשלה**. דהא כיון דזכה זהו מומן קרינא זהו: **איחיב ליה בשילוח**. כשמלאן ומשום דלקדשה חצר הכי לא פקע ליה שום מלוא מיניהו א"ל. דמנאי וכו' מוקדשים און כסוי הדס ונהג בהן כדלמרינן פערק כסוי הדס (לעיל דף פ"ג): משום שמיטה שאינה לראיה שטקרים כהנה: **שמטא ואחר כך הקדישה חייב לכסוף**. דמיונא דחיל עליה לא פקע: **רב אומר**. לתרוי' למתני: **במקדש פירות שוכנו**. גחלות שוכנו למזבח לעולת נדבה ואחר כך כשגדלו אותן פירות מרדו וילאו וקנינו במקום אחר דמעיקרא כי אקדשינהו לדייה הוא ומל הקדש עלייהו והשטא דמלאן לאו מומן הוא ולי הוא חולין הוא מיחיבי. והאי דנקט פירות ולא אמר מקדש שוכנו עצמו משום דיונים אינן לראיין אלא כשהן קטנים ורב לא אמר למילתיה אלא נקדשי מוזנח: **דקא מוקיס ליה אפילו נקדשי בדר הבית**. ואשמעינן כדומא דע"ג: **דקדושת דמים בעלמא הוא פטור מלשלה כדלמנן טעמא שאתא מלוא להביאו ליד גזר: לא פקע קדושיהו**. במירדתן לא ילאו מכה הקדש: **פקע קדושיהו**. ומיחיבי בשילוח: **לה' הארץ**. אינן אכודין ככלל מקום שהם של הקדש הן: **הא מקמי דשמעיה מר' יוחנן רבו**. הוא קיס ליה כיון דמרדה פקעה לה קדושה וזמר דשמעיה מרבי יוחנן דמרינן ליה לה' הארץ ומלוואה קבלה ממנו ומשום הכי פטור במקדש ואנן: **הא דאמר הרי עלי**. להביאו וכשהפרישה אחר כך נגנבו ואננו אנ"ג דבי גזא דרזמנא הוא לא קיס נדרו: **נדר האומר הרי עלי עולה**. ואח"כ הפריש בהמה ואמר הרי זו לנדתי חס מתה חייב בחתירותה הואיל ומעיקרא ארכבה אכתפיה: **דמיחסר הקרבה**. דכי אמר עלי הכי קאמר עלי להביאו לעורה אבל נדק הבית גמרז בהפרשתו ולי משום דלא הביאו ליד גזר הכל גזרביס הן דלה' הארץ: **זכית וזאת קרבן**. לנדק הבית שאף הן נקראים קרבן כענין שנאמר (נמדתי לא) ונקרב את קרבן ה' איש אשר מלא כליו וזה וקדושת דמים הם: **שור זה עלי עולה**.

בר קטלא הוא אלא דלא גמר דיניה ובעי לאתויהי לבי דינא וקוימי ביה יובערת הרע מוקרב הני מוקדשין היכי דמי אילימא דהוה ליה קן בתוך ביתו ואקדשיה מי מיחיבי זכי יקרא קן צפור פרט למומין אלא דחוא קן בעלמא ואקדשיה ומו קדוש איש כי יקדיש את ביתו קדש אמר רחמנא א"מ^א מה ביתו ברשותו אף כל ברשותו אלא דאגבהינהו לאפרוחים ואקדשינהו והדר הדרניהו האי אפילו בחולין נמי לא מיחיבי דתנא^ב ונצל את הבנים והחזירן לקן ואח"כ חזרה האם עליהן פטור מלשלה אלא דאגבהינהו והדרה מעיקרא איחיבי ליה בשילוח מקמי דאקדשה דתניא ר' יוחנן בן יוסף אומר הקדיש חיה ואח"כ שחמה פטור מלכסות וזכרתי^ג ואח"כ הקדישה חייב לכסות שכבר נתחייב בכסוי קודם שיבא לידי הקדש רב אמר במקדש פירות שוכבו ומרדו ושמואל אמר במקדש תרנגולתו לברק הבית בשלמא שמואל לא אמר כרב דקא מוקיס לה בקדשי ברק הבית אלא רב מאי טעמא לא אמר כשמואל אמר לך רב דוקא קפטרי משילוח כגון פירות שוכבו דקדשי מוכח נינהו דכיון דקדשי קדושת הגוף לא פקעה קדושתיהו מיניהו אבל במקדש תרנגולתו לברק הבית דלאו קדשי מוכח דקדושת דמים בעלמא הוא כיון דמרדה פקעה קדושתיהו וחייבת בשילוח ושמואל אמר דכל היכא דאיתיה בבי גזא דרחמנא איתא דכתיב לה' הארץ ומלוואה וכן אמר ר' יוחנן במקדש תרנגולתו לברק הבית ומרדה אמר ליה רבי שמעון לך לקיש וכיון שמרדה פקעה ליה קדושתה אמר ליה בבי גזא דרחמנא איתא דכתיב לה' הארץ ומלוואה ורמי דר' יוחנן אדר' רמי דר' שמעון בן לקיש אדר"ש בן לקיש אדר"ש בן לקיש או נאבדו רבי יוחנן אמר חייב באחריותן עד שיבואו ליד גזר וריש לקיש אמר כל היכא דאיתיה בבי גזא דרחמנא איתיה דכתיב לה' הארץ ומלוואה קשיא דריש לקיש אדריש לקיש קשיא דר' יוחנן אדר' יוחנן רביה הא לכתר דשמעיה מר' יוחנן רביה אלא דר' יוחנן אדר' יוחנן קשיא דר' יוחנן אדר' יוחנן נמי לא קשיא הא דאמר עלי הא דאמר הרי זו מכלל דר"ש בן לקיש אע"ג דאמר עלי לא מחייב והתניא איהו נדר ואינו הוא לנדבה נדר האומר הרי עלי עולה נדבה האומר הרי זו עולה וימה נדר לנדבה נדר מתה או נגנבה או שאבדה חייב באחריותה נדבה מתה או נגנבה או שאבדה אינו חייב באחריותה אמר לך ריש לקיש הני מילי קדשי מוזנח דמחוסר הקרבה אבל קדשי ברק הבית דלאו מחוסר הקרבה אע"ג דאמר עלי לא מחייב והתנין האומר שור זה עולה בית זה קרבן מת השור נפל הבית אינו חייב באחריותן ישור זה עלי עולה בית זה עלי קרבן מת השור ונפל הבית חייב לשלם ה"מ היכא דמת השור ונפל הבית חייב לשלם דליחנהו אבל היכא דאיתנהו כל היכא דאיתיה בבי גזא דרחמנא איתיה דכתיב לה' הארץ ומלוואה אמר רב המונא הכל מודים בערכין אע"ג דאמר עלי לא מיחיב מאי טעמא דלא מיתמר ליה בלא עלי היכי לימא לימא ערכי אמאן לימא ערך פלוני אמאן מתקוף לה רבא לימא הריני בערכי הריני בערך פלוני ועוד תניא רבי נתן אומר ונתן את הערך ביום ההוא קדש לה' מה תלמוד לומר לפי שמצינו בהקדשות ומעשרות שמתחללין על מעות שבחולין נגנבו או שאבדו אינן חייבין באחריותן יכול

ב"ר דטרדו פקעה קדושתיהו. שמעינן מהכא דלוחים ותרנגולים של חולין שמרדו צנעליהם והלכו לכן הוא הפקר והמחוק בהן וזה דהא כהא היינו טעמא כיון דמרדו הוא הפקר ומיביין בשלוח: **דוקא** מה ונפץ דליחנהו. לאו דוקא נקט מת דהא שור אפילו נגנב או נאבד נמי חייב בחתירותו שהוא קדשי המזבח ולרבי יוחנן נפל **לפי שמצינו בהקדשות ומעשר שני בו'**. תימא צלחה הקדש מיירי אי דאמר הרי זה מאי אירא נקט לומר שנחללו אפילו הקדש עצמו נגנב או נאבד און חייב בחתירותו אלא על כרחן דאמר עלי אף על גב דנהקדש גופיה חייב בחתירותו כיון שנחללו אינו חייב בחתירותו המעות ואם כן מה קאמר יכול אף זה כן אינן דומה ערך להקדש שנחללו: **שכסוי**

אע"ג דאמר עלי לא מיחיב מה תלמוד לומר לפי שמצינו בהקדשות ומעשרות שמתחללין על מעות שבחולין נגנבו או שאבדו אינן חייבין באחריותן יכול

עין משפט
גרי מצוה

א מ"י פ"ו מסכת
ערכין ה"ג כ"ג:
ב מ"י פ"ו מסכת
שמיטה הלכה ז ס"ג
עין מה שפ"ט י"ד ס"ו
לג פ"ט ה'
ד ב מ"י פ"ו ס"ג הל"ג:
ה ד מ"י פ"ו מסכת
מעשה קרבנות ה"ל ד'
ו ה מ"י פ"ו ס"ג הלכה ז'
ז מ"י פ"ו ס"ג הלכה ז'
ח ו מ"י פ"ו ס"ג הלכה ז'
ט ו מ"י פ"ו ס"ג הלכה ז'
י ו מ"י פ"ו ס"ג הלכה ז'

שיטת מקובצת
[ב דאיתמר כנה זה לביק
דבית. ר"ב ע"י חזק' עירובין
דף כ"ב ע"ב:]